

[Gert Petersen]

er jo også senere selv blevet sat på plads, nemlig da George Bush fik overladt kriseledelsen.

Hele pointen er, at sagen er bragt op igen, og den er ikke bragt op igen af VS, den er ikke bragt op igen af SF, den er ikke bragt op igen af retsforbundet. Den er bragt op igen af den amerikanske forsvarsminister, der dog ikke turde være en helt ubetydelig person. Derfor er det også nødvendigt at tage stilling til den.

Det næste argument er, at det må være USAs egen sag, hvad de producerer af våben. Det er da rigtigt, at vi ikke kan forhindre USA i at producere det ene eller det andet, men vi kan godt give vores mening til kende om, hvorvidt vi synes, det er rigtigt eller forkert. Man anlægger somme tider den betragtning, at verden er én, at der er tale om et gensidigt afhængighedsforhold, at det hele hænger sammen. Vi kan ikke pludselig anlægge den modbetragtning, at nu er der nogle, der ligesom har meldt sig ud af verden, og hvad de foretager sig, har ingen betydning for os, for selvfølgelig har det det. Derfor har vi både en ret og en pligt til at give vores mening til kende om de våben, som produceres i andre lande, eller som planlægges eller overvejes produceret.

Så siger man videre, at det ikke er aktuelt for NATO og for Danmark i forhold til NATO at tage stilling hertil. Men skal vi da absolut vente, til der foreligger en fuldbyrdet kendsgerning? Jeg siger ikke, at den nødvendigvis kommer til at foreligge. Men Weinberger har i hvert fald lagt op til, at han gerne ser en sådan fuldbyrdet kendsgerning foreligge. Når den foreligger, kommer vi altså i den situation, at vi skal til at tage stilling, og så ved man, hvordan det går: så bliver fremskridtspartiets ordfører åndeligt set pludselig ordfører for socialdemokratiet og konservative og det store flertal herinde, så må vi naturligvis gøre, som amerikanerne vil have, især da, hvis man som sidste gang igen får den vesttyske regering med på ideen. Det var ikke den vesttyske regering, der forhindrede neutronbombens udstationering i 1978. Det var en folkelig bevægelse i Vesteuropa, som gjorde indtryk på den amerikanske præsident.

Derfor er det rigtigt, at vi handler, før vi bliver stillet over for den fuldbyrdede kendsgerning, og at vi gør det klart allerede nu, at

vi ikke vil stilles over for den, altså at vi vil modarbejde de tendenser, som foreligger i øjeblikket.

Endelig det sidste argument, jeg hørte. Det var, at spørgsmålet om neutronbomben så at sige kun er en flig af hele kernerustningsproblematikken. Det er da fuldkommen rigtigt. Men hvis man deraf vil udlede, at vi skal gå i, jeg var lige ved at sige krig, men altså i fredelig krig for at få begrænsning af det hele på én gang, så kalder jeg det for en overbudspolitik af helt uansvarlig karakter. Vi er nødt til at starte med fligene, og det er netop rigtigt at starte på områder, hvor situationen endnu ikke er skabt, sådan at man forhindrer, at den situation, som kan indebære en yderligere skærpelse, bliver skabt.

Af alle disse grunde, og der er mange flere, som jeg ikke har haft tid til at komme ind på her, anser jeg det for rigtigt at vedtage beslutningsforslaget som her foreslået.

Stinus (RV):

Det radikale venstre går ind for forslaget til folketingsbeslutning, og vi er skuffede over udenrigsministerens indlæg her i dag.

Efter vor opfattelse forpligter vort NATO-medlemskab regeringen til at have en holdning i dette spørgsmål og til at give udtryk for denne holdning både over for USA og over for Frankrig, som også arbejder på at fremstille en neutronbombe.

Det undrer i øvrigt det radikale venstre, at forslagsstillerne ikke nævner Frankrig, som efter alt at dømme er længere fremme end USA med neutronbomben. At Frankrig ikke deltager i det integrerede militære samarbejde inden for NATO, er ingen undskyldning for ikke at tage til orde mod Frankrigs neutronbombe. Under alle omstændigheder er både Frankrig og USA vore allierede inden for NATO, og ingen dansk regering kan tillade sig at forholde sig tavs over for udviklingen og fremstillingen af endnu et nyt atomvåben, som vil sætte yderligere gang i den kaprustning, som vi taler imod ved passende lejligheder, når det ikke koster noget.

Det er ikke nok med de pæne ord i FN, således som det f. eks. med Danmarks tilslutning er udtrykt i slutdokumentet fra FNs særlige nedrustningsgeneralforsamling. Danmark må også have mod til at gå i rette med sine store allierede, i særdeleshed når der